

www.murclusa.cat

News

153 2017/06. Catalonia on The Economist's cover. Headlines: Stand-off. How to save Spain. It is not too late to stop the break-up of Spain. To avoid calamity, ask Catalans what they really want. See also new 103 (2012 / 08) with texts of The Economist with similar thesis. Translations from Google Translate, with minor amendements.

IMAGES

Oct 7th 2017. Separatism in Catalonia. It is not too late to stop the break-up of Spain. To avoid calamity, ask Catalans what they really want (p. 2 /27)

Oct 7th 2017. Outrage in Catalonia. An imminent threat to the unity of Spain. The government mishandles Catalan defiance (p.10 /27)

Jan 7th 2017. CATALANEXIT. Spain and Catalonia. In their search for independence, Catalans can resemble Brexiteers. But in a region plagued by corruption and unemployment, the nationalists may not win (p. 20 /27)

Nov 15th 2014. Catalonia's future. Let them vote. The Madrid government should let the Catalans have a vote—and then defeat the separatists at the polls (p.22 /27)

Nov 15th 2014. Catalonia's future. Voting in their hearts. The Catalan “vote” on November 9th will do little to resolve the future either of the region or of Spain (p.24 /27)

LEADERS SECTION

<https://www.economist.com/news/leaders/21730006-avoid-calamity-ask-catalans-what-they-really-want-it-not-too-late-stop-break-up>

Oct 7th 2017

Separatism in Catalonia

It is not too late to stop the break-up of Spain

To avoid calamity, ask Catalans what they really want

Separatisme a Catalunya

No és massa tard per aturar la ruptura d'Espanya

Per evitar la calamitat, preguntem als catalans què volen realment

Separatismo en Cataluña

No es demasiado tarde para detener la ruptura de España

Para evitar la calamidad, preguntemos a los catalanes lo que realmente quieren

Print edition | Leaders

WHEN a democracy sends riot police to beat old ladies over the head with batons and stop them voting, something has gone badly wrong. Catalans say that almost 900 people were hurt by police in the referendum for independence on October 1st. Whatever the provocation from Catalan leaders in staging an unconstitutional poll, the reaction of Mariano Rajoy, the prime minister, has thrown Spain into its worst constitutional crisis since an attempted coup in 1981.

Quan una democràcia envia a la policia antidisturbis per vèncer les senyores d'edat amb el bastó per impedir-le de votar, alguna cosa ha anat malament. Els catalans diuen que prop de 900 persones van ser ferides per la policia en el referèndum d'independència de l'1 d'octubre. Qualsevol que sigui la provocació dels líders catalans en la posada en escena d'una enquesta inconstitucional, la reacció de Mariano Rajoy, el primer ministre, ha portat a Espanya a la seva pitjor crisi constitucional des d'un intent de cop d'Estat el 1981.

Cuando una democracia envía a la policía antidisturbios a golpear a la cabeza de señoras viejas con bastones y para no dejarlas votar, algo ha ido mal. Los catalanes dicen que cerca de 900 personas resultaron heridas por la policía en el referéndum de independencia el 1 de octubre. Cualquiera que sea la provocación de los dirigentes catalanes en la realización de una votación inconstitucional, la reacción de Mariano Rajoy, primer ministro, ha llevado a España a su peor crisis constitucional desde un intento de golpe de Estado en 1981.

If Mr Rajoy thought that cracking heads would put a stop to secessionism, he could not have been more wrong. He has only created a stand-off that has energised his enemies and shocked his friends (see article). On October 3rd Catalonia, one of Spain's richest regions, was paralysed by a protest strike. Hundreds of thousands of demonstrators have marched to express their outrage.

Si el senyor Rajoy pensava que trencant caps frenarien el secessionisme, no podia haver estat més equivocad. Només ha creat un punt mort (stand-off) que ha donat energies als seus enemics i va sorprendre als seus amics (veure article). El 3 d'octubre, Catalunya, una de les regions més riques d'Espanya, estava paralizada per una vaga de protesta. Centenars de milers de manifestants han desfilat per expressar la seva indignació.

Si el señor Rajoy pensaba que rompiendo cabezas pondrían fin al secesionismo, no podría haber estado más equivocado. Sólo ha creado un punto muerto (stand-off) que ha dado energía a sus enemigos y sorprendido a sus amigos (ver artículo). El 3 de octubre, Cataluña, una de las regiones más ricas de España, quedó paralizada por una huelga de protesta. Cientos de miles de manifestantes han desfilado para expresar su indignación.

Secession would be a disaster for Spain. The country would lose its second city and risk the further loss of the Basque region. Secession would also hurt Catalans, which is why a majority of them probably oppose it. And Catalan independence might stir up separatism elsewhere in Europe—in Scotland again, no doubt, but also in northern Italy, in Corsica, perhaps even in Bavaria. To prevent the crisis deepening, both sides need to seek a new constitutional settlement. Instead, they are digging in and Catalonia is on the brink of unilaterally—and illegally—declaring independence.

La secessió seria un desastre per a Espanya. El país perdria la seva segona ciutat i arriscaria la pèrdua ulterior de la regió basca. La secessió també faria mal als catalans, per la qual cosa la majoria d'ells probablement s'hi oposen. I la independència catalana podria provocar el separatisme a Europa, a Escòcia de nou, sens dubte, però també al nord d'Itàlia, a Còrsega, potser fins i tot a Baviera. Per evitar l'aprofundiment de la crisi, ambdues parts han de buscar un nou acord constitucional. En comptes d'això, estan excavant i Catalunya està al límit de declarar la independència de forma unilateral - i il · legal-.

La secesión sería un desastre para España. El país perdería su segunda ciudad y se arriesgaría a la pérdida adicional de la región vasca. La secesión también perjudicaría a los catalanes, razón por la cual la mayoría de ellos probablemente se oponen. Y la independencia catalana podría provocar el separatismo en otras partes de Europa, en Escocia otra vez, sin duda, pero también en el norte de Italia, en Córcega y tal vez incluso en Baviera. Para evitar que la crisis se profundice, ambas partes deben buscar un nuevo arreglo constitucional. En cambio, están atrincherándose y Cataluña está a punto de declarar unilateralmente - e ilegalmente- su independencia..

After Franco

Després de Franco

Después de Franco

Spain has a historical fear of dismemberment. Catalan secessionism was one of the factors that brought about the Spanish civil war of the 1930s. Many Spaniards no doubt share the anger of King Felipe who, in a rare televised speech, denounced Catalonia's leaders for irresponsibly and disloyally tearing up the constitution of 1978. After all, Catalans overwhelmingly

endorsed that settlement, which entrenched democracy, brought prosperity and granted a large dose of autonomy to Spanish regions, including Catalonia.

Espanya té una por històrica de desmembrament. El secessionisme català va ser un dels factors que va provocar la guerra civil espanyola dels anys trenta. Molts espanyols comparteixen, sens dubte, l'enuig del rei Felipe que, en un discurs televisiu poc freqüent, va denunciar els líders de Catalunya per irresponsablement i deslleialment estripar la constitució de 1978. Després de tot, els catalans van aprovar amb major acolliment aquest acord, que va consolidar la democràcia, va donar prosperitat i va concedir un gran dosi d'autonomia a les regions espanyoles, inclosa Catalunya.

España tiene un miedo histórico al desmembramiento. El secesionismo catalán fue uno de los factores que provocó la guerra civil española de los años treinta. Muchos españoles, sin duda, comparten la ira del rey Felipe, que en un raro discurso televisado denunció a los dirigentes de Cataluña por haber roto de manera irresponsable y desleal la constitución de 1978. Después de todo, los catalanes apoyaron abrumadoramente ese acuerdo que afianzó la democracia, trajo prosperidad y concedió gran autonomía a las regiones españolas, incluida Cataluña.

A well-run democracy must abide by the rule of law. That is what protects democratic liberties, not least the freedom of minorities to express discontent. Until referendum day, nobody who experienced the vibrancy of Barcelona could seriously claim that Catalonia was oppressed. With few exceptions, notably when empires collapse, the world generally favours national unity over self-determination by subnational groups. Many of the states liberated by the break-up of the Soviet empire joined the European Union, but these days the EU is wary, warning would-be secessionists that new states have no automatic right to join. Without Spain's support, Catalonia would find itself on the wrong side of a new customs wall.

Una democràcia ben administrada ha de complir l'imperi de la llei. Això és el que protegeix les llibertats democràtiques, i no només la llibertat de les minories per expressar el descontentament. Fins al dia del referèndum, ningú que hagi experimentat la vibració de Barcelona podria afirmar seriosament que Catalunya era oprimida. Amb poques excepcions, sobretot quan els imperis col·lapsen, el món en general afavoreix la unitat nacional sobre l'autodeterminació per part de grups subnacionals. Molts dels estats alliberats per la ruptura de l'imperi soviètic es van unir a la Unió Europea, però aquests dies la UE és cautelosa, advertint-se de secessionistes que els nous estats no tenen dret automàtic a unir-se. Sense el suport d'Espanya, Catalunya es trobaria al costat equivocadament d'un nou mur de duanes.

Una democracia bien administrada debe respetar el estado de derecho. Eso es lo que protege las libertades democráticas, y no menos la libertad de las minorías para expresar el descontento. Hasta el día del referéndum, nadie que experimentara la vitalidad de Barcelona podría sostener seriamente que Cataluña estaba oprimida. Con pocas excepciones, especialmente cuando los imperios se derrumban, el mundo generalmente favorece la unidad nacional por encima de la autodeterminación por parte de los grupos subnacionales. Muchos de los estados liberados por la ruptura del imperio soviético se unieron a la Unión Europea, pero en estos días la UE se muestra cautelosa, advirtiéndole a los secesionistas que los nuevos estados no tienen derecho automático a unirse. Sin el apoyo de España, Cataluña se encontraría en el lado equivocado de un nuevo muro aduanero.

For all these reasons the Catalan leader, Carles Puigdemont, does not have a strong case for independence. Nor can he claim a real mandate. He rammed the laws authorising the referendum through the Catalan parliament with a narrow majority and without proper debate. Those laws have no formal legal standing. Before his referendum, opinion polls suggested that only 40-45% of Catalans wanted to break away. The 90% vote to leave was 90% of an unregistered turnout of well under half, because Catalonia's Remainers mostly declined to take part. As with populists elsewhere, Mr Puigdemont has offered a simplistic vision, without explaining the costs of independence or how it might come about.

Per tot això, el líder català, Carles Puigdemont, no té arguments forts per a la independència. Tampoc pot reclamar un mandat real. Va encomanar les lleis que autoritzen el referèndum a través del parlament català amb una majoria estricta i sense un debat adequat. Aquestes lleis no tenen una posició jurídica formal. Abans del seu referèndum, les enquestes suggereixen que només el 40-45% dels catalans volien trencar. El 90% dels vots a abandonar van ser el 90% d'una participació no registrada de molt menys de la meitat, ja que la majoria dels*que es volen quedar* de Catalunya es van negar a participar. Igual que amb els populistes en un altre lloc, el Sr. Puigdemont ha ofert una visió simplista, sense explicar els costos de la independència ni la forma en què es podria produir.

Por todas estas razones, el líder catalán, Carles Puigdemont, no tiene argumentos firmes para la independencia. Tampoco puede reclamar un mandato real. Sacó a presión las leyes que autorizaban el referéndum a través del parlamento catalán con una estrecha mayoría y sin debate adecuado. Esas leyes no tienen una posición legal formal. Antes de su referéndum, los sondeos de opinión sugieren que sólo el 40-45% de los catalanes quería romper. El 90% obtenido de la votación estaba referido a una participación registrada de muy por debajo de la mitad, ya que la mayoría de *los que se quieren quedar* de Cataluña se negaron a participar. Al igual que con los populistas de otros lugares, el Sr. Puigdemont ha ofrecido una visión simplista, sin explicar los costos de la independencia o cómo podría ocurrir.

But that is not the end of the story. Democracy rests on the consent of the governed. Even some who disagree with Mr Puigdemont's methods believe Catalonia has a case for nationhood. It could survive economically. A lot of its people think it constitutes a nation. Under autonomy, Catalan leaders have promoted their language and their nationalist creed.

Però això no és el final de la història. La democràcia es basa en el consentiment dels governats. Fins i tot alguns que no estan d'acord amb els mètodes del Sr. Puigdemont creuen que Catalunya té raons per a la nacionalitat. Podia sobreviure econòmicament. Molta gent pensa que constitueix una nació. Sota l'autonomia, els líders catalans han promogut la seva llengua i el seu credo nacionalista.

Pero ese no es el final de la historia. La democracia descansa en el consentimiento de los gobernados. Incluso algunos que no están de acuerdo con los métodos del Sr. Puigdemont creen que Cataluña es un caso de nacionalidad. Podría sobrevivir económicamente. Mucha gente piensa que constituye una nación. Bajo la autonomía, los líderes catalanes han promovido su idioma y su credo nacionalista.

The pain in Spain

El dolor a Espanya

El dolor en España

Whatever the legality of separatism, once the desire for independence reaches a critical point, governments must deal with it in three ways: crush it, bow to it, or negotiate in good faith, knowing that separation may still be the outcome.

Sigui quina sigui la legalitat del separatisme, una vegada que el desig d'independència arriba a un punt crític, els governs han de tractar-ho de tres maneres: aixafar-lo, acceptar-lo, o negociar de bona fe, sabent que la separació encara pot ser el resultat.

Cualquiera que sea la legalidad del separatismo, una vez que el deseo de independencia alcanza un punto crítico, los gobiernos deben tratarlo de tres maneras: aplastarlo, someterse a él o negociar de buena fe, sabiendo que la separación puede ser el resultado.

Mr Rajoy has failed to grasp the nature of this choice. First he blocked the nationalists in the courts and, last weekend, he resorted to force. His deployment of policemen to suppress the Catalan vote was not only a propaganda gift to them but, more important, crossed a line. Aggression against crowds of peaceful citizens may work in Tibet but cannot be sustained in a Western democracy. In the contest between formal justice and natural justice, natural justice wins eventually every time. Constitutions exist to serve citizens, not the other way around. Rather than uphold the rule of law as he intended, Mr Rajoy ended up tarnishing the legitimacy of the Spanish state.

El Sr. Rajoy no ha pogut comprendre la naturalesa d'aquesta elecció. Primer va bloquejar els nacionalistes als tribunals i, el cap de setmana passat, va recórrer a la força. El seu desplegament de policies per reprimir el vot català no era només un regal de propaganda, sino més important, va creuar una línia. L'agressió contra multituds de ciutadans pacífics pot funcionar al Tibet, però no es pot sostenir en una democràcia occidental. En el concurs entre la justícia formal i la justícia natural, la justícia natural guanya eventualment cada vegada. Existeixen constitucions per servir als ciutadans, no al revés. En lloc de defensar l'estat de dret tal com va voler, el senyor Rajoy va acabar per deixar de banda la legitimitat de l'estat espanyol.

El Sr. Rajoy no ha comprendido la naturaleza de esta elección. Primero bloqueó a los nacionalistas en los tribunales y, el fin de semana pasado, recurrió a la fuerza. Su despliegue de policías para suprimir el voto catalán no sólo fue un regalo de propaganda para ellos sino, más importante, cruzó una línea. La agresión contra multituds de ciudadanos pacíficos puede funcionar en el Tíbet pero no puede sostenerse en una democracia occidental. En la contienda entre

la justicia formal y la justicia natural, la justicia natural gana a la larga. Las constituciones existen para servir a los ciudadanos, no al revés. En lugar de defender el estado de derecho como pretendía, el Sr. Rajoy terminó empañando la legitimidad del Estado español.

Will Mr Puigdemont declare independence? That would be reckless and irresponsible but, if he does, Mr Rajoy should resist the temptation to arrest Catalan leaders and, for the time being, avoid using his power to suspend regional rule. Just now, either measure would only compound his mistakes.

El senyor Puigdemont declararà la independència? Això seria imprudent i irresponsable, però si ho fa, el senyor Rajoy ha de resistir la temptació d'arrestar líders catalans i, de moment, evitar utilitzar el seu poder per suspendre el govern regional. Ara mateix, qualsevol mesura només complicaria els seus errors.

¿El Sr. Puigdemont declarará la independencia?. Eso sería imprudent e irresponsable pero, si lo hace, el Sr. Rajoy debe resistir la tentación de arrestar a los dirigentes catalanes y, por el momento, evitar el uso de su poder para suspender el gobierno regional. Justo ahora, cualquiera de las dos medidas sólo complicaría sus errores.

Only a negotiation can restore calm and it should start immediately. Even now most Catalans can probably still be won over with the offer of greater autonomy, including the power to raise and keep more of their own taxes, more protection for the Catalan language and some kind of recognition of the Catalans as a “nation”. Mr Rajoy might even take up the opposition Socialists’ idea of turning Spain into a federal state.

Només una negociació pot restaurar la calma i ha de començar immediatament. Fins i tot la majoria dels catalans probablement encara es poden guanyar amb l'oferta de major autonomia, incloent el poder de recaptar i gestionar més dels seus propis impostos, més protecció per a la llengua catalana i un cert reconeixement dels catalans com a "nació". Rajoy podria fins i tot assumir la idea de l'oposició dels socialistes de convertir Espanya en un estat federal.

Sólo una negociación puede restaurar la calma y debe comenzar de inmediato. Incluso ahora, la mayoría de los catalanes probablemente todavía pueden ser ganados con la oferta de una mayor autonomía, incluyendo el poder de recaudar y gestionar más sus propios impuestos, más protección para la lengua catalana y algún tipo de reconocimiento de los catalanes como una "nación". El Sr. Rajoy podría incluso aceptar la idea de los opositores socialistas de convertir a España en un estado federal.

Any settlement, though, must include the option of a referendum on independence. Separation would be a wrenching change for Catalonia and the rest of Spain, so should not be done lightly. A majority of Catalans eligible to vote should be the minimum threshold for independence. A follow-up vote on the terms of a separation might be wise, too.

Tot acord, però, ha d'incloure l'opció d'un referèndum sobre la independència. La separació seria un canvi brutal per a Catalunya i la resta d'Espanya, per la qual cosa no s'ha de fer a la lleugera. La majoria de catalans elegibles per votar hauria de ser el llindar mínim per a la independència. Un vot de seguiment amb els termes d'una separació també pot ser prudent.

Cualquier acuerdo, sin embargo, debe incluir la opción de un referéndum sobre la independencia. La separación sería un cambio desgarrador para Cataluña y el resto de España, así que no debería hacerse a la ligera. La mayoría de los catalanes elegibles para votar debe ser el umbral mínimo para la independencia. Una votación posterior sobre con los términos de la separación podría ser inteligente, también.

For all his deficiencies, David Cameron, the former British prime minister, was right about allowing a referendum on Scottish independence in 2014. He made the case for Scotland to stay, and won the vote convincingly. Mr Rajoy should do the same. The case for the unity of Spain is strong. But it must be won by force of argument. By using force alone, Mr Rajoy is not preventing the break-up of Spain, but hastening it.

Amb totes les seves deficiències, David Cameron, ex primer ministre britànic, va tenir raó en permetre un referèndum sobre la independència escocesa el 2014. Va posicionar-se perquè Escòcia es quedés, i va guanyar el vot amb convicció. Rajoy hauria de fer el mateix. El cas de la unitat d'Espanya és fort. Però s'ha de guanyar amb la força de l'argument. Amb l'ús de la força només, el senyor Rajoy no impedeix la ruptura d'Espanya, sinó accelerar-la.

A pesar de todas sus deficiencias, David Cameron, ex primer ministro británico, tuvo razón al permitir un referéndum sobre la independencia de Escocia en 2014. Se posicionó para que Escocia se quedara, y ganó la votación de manera convincente. El señor Rajoy debería hacer lo mismo. El caso Las razones para de la unidad de España son fuertes. Pero debe ser ganado por la fuerza de la discusión. Con la fuerza únicamente, el Sr. Rajoy no está impidiendo la ruptura de España, sino acelerándola.

This article appeared in the Leaders section of the print edition under the headline "How to save Spain"

Aquest article es va publicar a la secció Líders de l'edició impresa sota el títol "Com salvar Espanya"

Este artículo apareció en la sección de Líderes de la edición impresa bajo el título "Cómo salvar a España"

ARTICLE:

<https://www.economist.com/news/europe/21729996-government-mishandles-catalan-defiance-imminent-threat-unity-spain>

Oct 7th 2017| BARCELONA AND MADRID

Outrage in Catalonia

An imminent threat to the unity of Spain

The government mishandles Catalan defiance

Indignació a Catalunya

Una amenaça imminent per a la unitat d'Espanya

El govern gestiona deficientment el desafiament català

La indignación en Cataluña

Una inminente amenaza a la unidad de España

El gobierno gestiona deficientemente el desafío catalán

Print edition | Europe

WHEN Mariano Rajoy pledged that the referendum on independence organised by the Catalan government for October 1st would not take place, it always looked like a hostage to fortune. And so it has proved. As riot police used force to evict activists from polling stations, pictures of elderly citizens bloodied by truncheon blows caused dreadful damage to the image of Spanish democracy. And the vote mostly went ahead regardless.

QUAN Mariano Rajoy es va comprometre que el referèndum sobre la independència organitzat per la Generalitat de Catalunya per a l'1 d'octubre no es faria, sempre semblava un ostatge a la fortuna. I així ho ha demostrat. Quan la policia antidisturbis va utilitzar la força per desallotjar als activistes dels col·legis electorals, les imatges dels ciutadans majors esquitxats per cops de porra causaven un terrible dany a la imatge de la democràcia espanyola. I la votació va tirar endavant malgrat tot.

Cuando Mariano Rajoy prometió que el referéndum sobre la independencia organizado por el gobierno catalán para el 1 de octubre no tendría lugar, siempre parecía un rehén de la fortuna. Y así lo ha demostrado. Mientras la policía antidisturbios usaba la fuerza para desalojar a los activistas de los colegios electorales, las imágenes de ancianos ensangrentados por golpes de porra causaron un terrible daño a la imagen de la democracia española. Y la votación siguió a pesar de ello..

For Mr Rajoy, Spain's conservative prime minister, it was the worst of both worlds. It leaves a question-mark over the future of his government, and even of his country. On the back of the vote, Carles Puigdemont, the Catalan president, said the region's parliament would issue a unilateral declaration of independence (UDI) in the coming days, in accordance with a law it rushed through last month. Spanish democracy faces "very grave times", declared King Felipe in a rare televised address on October 3rd. He was right.

Per a Rajoy, el primer ministre conservador d'Espanya, va ser el pitjor dels dos mons. Deixa un interrogant sobre el futur del seu govern, i fins i tot del seu país. A la part posterior de la votació, el president català, Carles Puigdemont, va dir que el Parlament de la regió emetria una declaració d'independència unilateral (DUI) en els pròxims dies, d'acord amb una llei que es va precipitar durant el mes passat. La democràcia espanyola s'enfronta a "moments molt greus", va declarar el rei Felip en una rara adreça televisada el 3 d'octubre. Tenia raó.

Para Rajoy, el primer ministro conservador de España, fue el peor de ambos mundos. Deja un interrogante sobre el futuro de su gobierno, e incluso de su país. El presidente catalán, Carles Puigdemont, dijo que el parlamento de la región emitirá una declaración unilateral de independencia (DUI) en los próximos días, de acuerdo con una ley que aprobó el mes pasado. La democracia española se enfrenta a "tiempos muy graves", declaró el rey Felipe en una rara declaración televisada el 3 de octubre. **Tenía razón.**

The referendum took place peacefully in much of Catalonia, in a celebratory atmosphere. The trouble happened in Barcelona and other larger towns. Activists had occupied schools where polling was to take place. Riot squads of the Spanish national police and the Civil Guard waded in to evict them, causing almost 900 injuries, four of them serious, according to the Generalitat, as Catalonia's regional government is known. The central government said 33 policemen were hurt. Although the police closed some 320 polling stations before being ordered to withdraw, thousands of others functioned. The Generalitat claimed that 2.3m people voted, or around 43% of an electorate of 5.4m. With opponents of independence staying away in droves, 90% of the votes were Yes. The numbers cannot be verified, but are in line with recent opinion polls, which have support for leaving at 40-45%.

El referèndum es va dur a terme pacíficament a bona part de Catalunya, en un ambient de celebració. El problema va succeir a Barcelona i altres pobles més grans. Els activistes havien ocupat escoles on s'havia de celebrar la votació. Els esculls antidisturbis de la policia nacional espanyola i la Guàrdia Civil es van veure obligats a desallotjar-los, causant gairebé 900 ferits, quatre d'ells greus, segons la Generalitat, com es coneix el govern regional de Catalunya. El govern central va dir que 33 policies estaven ferits. Encara que la policia va tancar uns 320 col·legis electorals abans que se'ls ordenés retirar-se, van funcionar milers d'altres. La Generalitat va declarar que 2,3 milions de persones van votar, o al voltant del 43% d'un electorat de 5,4 m. Amb els opositors de la independència allunyant-se en bloc, el 90% dels vots eren Sí. Els números no es poden verificar, però estan en línia amb enquestes d'opinió recents, que tenen suport per deixar en un 40-45%.

El referéndum tuvo lugar pacíficamente en gran parte de Cataluña, en un ambiente festivo. El problema ocurrió en Barcelona y otras ciudades más grandes. Los activistas habían ocupado las escuelas donde se realizaría la votación. Los escuadrones antidisturbios de la Policía Nacional española y la Guardia Civil entraron para desalojarlos, causando casi 900 heridos, cuatro de ellos graves, según la Generalitat, como se conoce al gobierno regional de Cataluña. El gobierno central dijo que 33 policías resultaron heridos. Aunque la policía cerró cerca de 320 centros de votación antes de que se les ordenara retirarse, funcionaron miles de otros. La Generalitat afirmó que 2,3 millones de personas votaron, o alrededor del 43% de un electorado de 5,4 millones. Con los opositores a la independencia manteniéndose masivamente alejados de las urnas, el 90% de los votos fueron Sí. Los números no pueden ser verificados, pero están en línea con recientes encuestas de opinión, que tienen apoyo para dejarlo en un 40-45%.

In the event of a UDI, few doubt that Mr Rajoy will feel obliged to suspend, at least in part, Catalonia's autonomy, is possible under Article 155 of Spain's constitution (never before invoked). The king appeared to signal this when he criticised the Catalan authorities' "inadmissible disloyalty" to the democratic state and called for the upholding

of constitutional order. But invoking Article 155 “will be another error in a long list of mistakes” by the Spanish government which have boosted support for independence, Mr Puigdemont told the BBC this week. On October 5th, the stakes were raised still further, when Spain's constitutional tribunal said it was suspending a meeting of the Catalan parliament due on October 9th, at which independence was to have been debated and perhaps approved.

En cas d'una DUI (Declaració Unilateral d'Independència) , pocs dubtes que el Sr. Rajoy es veurà obligat a suspendre, almenys en part, l'autonomia de Catalunya, és possible d'acord amb l'article 155 de la constitució espanyola (mai abans invocada). El rei va manifestar això quan va criticar la "deslleialtat inadmissible" de les autoritats catalanes a l'estat democràtic i va demanar el manteniment de l'ordre constitucional. Però invocar l'article 155 "serà un altre error en una llarga llista d'errors" del govern espanyol que ha impulsat el suport a la independència, ha dit el cap de setmana a la BBC. El 5 d'octubre, les apostes van augmentar encara més els reptes, quan el tribunal constitucional espanyol va dir que suspenia la sessió del Parlament de Catalunya el 9 d'octubre, en la qual la independència hauria estat debatuda i potser aprovada.

En el caso de una DUI (Declaración Unilateral de Independencia) existen pocas dudas de que el Sr. Rajoy se sienta obligado a suspender, al menos en parte, la autonomía de Cataluña, es posible bajo el artículo 155 de la constitución española (nunca antes invocado). El rey pareció señalar esto cuando criticó la "deslealtad inadmissible" de las autoridades catalanas al Estado democrático y pidió que se mantuviera el orden constitucional. Pero la invocación del artículo 155 "será otro error en una larga lista de errores" por parte del gobierno español, errores que han impulsado el apoyo a la independencia, dijo Puigdemont a la BBC esta semana. El 5 de octubre, aumentaron aún más los riesgos, cuando el tribunal constitucional de España declaró suspendida una reunión del parlamento catalán el 9 de octubre, en la que se iba a debatir y tal vez aprobar la independencia.

The events of October 1st have given the pro-independence coalition new allies. Ada Colau, the left-wing but non-secessionist mayor of Barcelona, backed a regional general strike on October 3rd called to protest against police violence and “in defence of democratic liberties”. For the first time, Catalan secessionism has won some sympathy in Europe beyond far-left and far-right allies. The European Commission ignored Mr Puigdemont’s invitation to mediate, but did criticise violence and called on both sides to talk. It also reiterated its support for Mr Rajoy and his efforts to uphold the constitution.

Els esdeveniments de l'1 d'octubre han donat a la coalició independentista nous aliats. Ada Colau, alcaldesa d'esquerres però no secessionista de Barcelona, va recolzar una vaga general regional el 3 d'octubre cridada per protestar contra la violència policial i "en defensa de les llibertats democràtiques". Per primera vegada, el secessionisme català ha guanyat certa simpatia a Europa més enllà dels aliats d'extrema esquerra i extrema dreta. La Comissió Europea va ignorar la invitació del Sr. Puigdemont a intervenir, però va criticar la violència i va convidar a ambdues parts a parlar. També va reiterar el seu suport al Sr. Rajoy i els seus esforços per mantenir la constitució.

Los acontecimientos del 1 de octubre han dado a la coalición pro-independencia nuevos aliados. Ada Colau, alcaldesa izquierdista pero no secesionista de Barcelona, respaldó una huelga general regional el 3 de octubre para protestar contra la violencia policial y "en defensa de las libertades democráticas". Por primera vez, el secesionismo catalán ha ganado cierta simpatía en Europa más allá de los aliados de extrema izquierda y de extrema derecha. La Comisión Europea ignoró la invitación del Sr. Puigdemont a mediar, pero criticó la violencia y pidió a ambas partes que hablaran. También reiteró su apoyo al Sr. Rajoy y sus esfuerzos para mantener la constitución.

Economist.com

Mr Puigdemont has repeatedly outwitted Mr Rajoy. The government underestimated the strength, staying power and unity of the independence movement. “We are convinced that time will defuse this problem,” a senior official in Madrid said in March. That it did not showed how out of touch with Catalan realities the government is. Mr Rajoy’s government is stuffed with *abogados del estado*—state lawyers who form an elite bureaucratic corps—but is short of politicians and communicators. On the referendum, the prime minister “decided to act in the only way he knows how, which is to apply the law”, says a source close to the ruling People’s Party (PP). “He’s disconcerted because applying the law didn’t work. He doesn’t know what to do.”

El Sr. Puigdemont ha burlat repetidament al Sr. Rajoy. El govern va subestimar la força, el poder d'aguantar i la unitat del moviment independentista. "Estem convençuts que el temps desactivarà aquest problema", va dir un alt funcionari a Madrid al març. Això només va mostrar com el govern està fora de contacte amb les realitats catalanes. El govern del Sr. Rajoy està ple de *abogados del estado* que formen un cos burocràtic d'elit, però té pocs polítics i comunicadors. Sobre el referèndum, el primer ministre "va decidir actuar de la mateixa manera que sap, que és aplicar la llei", diu una font propera al govern del Partit Popular (PP). "Està desconcertat perquè l'aplicació de la llei no funciona. No sap què fer".

El Sr. Puigdemont ha burlado repetidamente al Sr. Rajoy. El gobierno subestimó la fuerza, el poder de aguantar y la unidad del movimiento independentista. "Estamos convencidos de que el tiempo resolverá este problema", dijo un alto funcionario en Madrid en marzo. Eso mostró lo alejado que está el gobierno de las realidades catalanas. El gobierno del Sr. Rajoy está lleno de *abogados del estado* que forman un cuerpo burocrático de élite, pero tienen pocos políticos y comunicadores. En el referéndum, el primer ministro "decidió actuar de la única manera que sabe hacerlo, que es aplicar la ley", dice una fuente cercana al gobernante Partido Popular (PP). "Está desconcertado porque la aplicación de la ley no funcionó. No sabe qué hacer".

What's there to talk about?

Què hi ha per parlar?

¿De qué hay que hablar?

On the evening of the vote, Mr Rajoy blamed the violence on the Generalitat. "We did what we had to do," he said. But he also called on all political forces in the parliament to "reflect together on the future". Ministers insisted that after October 1st, talks could start. But can they? Neither side now trusts the other. The government has said it cannot negotiate with Mr Puigdemont, because of his defiance of the constitution; many in Catalonia abhor Mr Rajoy and the PP, which campaigned against an attempt to give the region greater powers in a new autonomy statute in 2006.

A la nit de la votació, el Sr. Rajoy va acusar de violència a la Generalitat. "Hem fet el que teníem de fer", va dir. Però també va fer una crida a totes les forces polítiques al Congrés per "reflexionar junts sobre el futur". Els ministres van insistir que després de l'1 d'octubre podrien començar les converses. Però poden? Cap costat ara confia en l'altre. El govern ha dit que no pot negociar amb el Sr. Puigdemont, a causa del seu desafiament a la constitució; molts a Catalunya avorreixen al senyor Rajoy i al PP, que van fer campanya contra un intent de dotar a la regió de majors poders en un nou estatut d'autonomia el 2006.

En la noche de la votación, Rajoy culpó de la violencia a la Generalitat. "Hicimos lo que teníamos que hacer", dijo. Pero también pidió a todas las fuerzas políticas del Congreso "reflexionar juntos sobre el futuro". Los ministros insistieron en que, después del 1 de octubre, podrían comenzar las conversaciones. ¿Pero pueden? Ninguno de los dos lados ahora confía en el otro. El gobierno ha dicho que no puede negociar con el señor Puigdemont, debido a su desafío a la constitución; muchos en Cataluña aborrecen al Sr. Rajoy y al PP, que lucharon contra un intento de dotar a la región de mayores poderes en un nuevo estatuto de autonomía en 2006.

The bigger difficulty is what to discuss. Spain's constitution of 1978 granted sweeping powers of self-government to Catalonia. It gave Spain, including Catalonia, democracy, a welfare state and much greater prosperity (until a housing bubble burst in 2008). But the system was made unwieldy by a decision to grant regional autonomy across the country, rather than just to the Catalans, Basques and Galicians who had long demanded it. And it has not diminished Spanish conservatives' attachment to a centralising tradition, says José Álvarez Junco, a historian of nationalism at Madrid's Complutense University. "They'd like to think Spain is like France and Madrid like Paris.". As a result, Barcelona does not have the status of a de facto joint capital that it deserves. Mr Rajoy is thus constrained by pressure from his base. "The PP wins elections thanks to its [Spanish] nationalism and explicit anti-Catalanism," says Mr Álvarez. Over the past few days, Spanish flags have started to appear on balconies across much of the country.

La dificultat més gran és què discutir. La constitució espanyola de 1978 va atorgar poders radicals d'autogovern a Catalunya. Va donar a Espanya, incloent Catalunya, la democràcia, un estat del benestar i una prosperitat molt major (fins que va esclatar una bombolla immobiliària el 2008). Però el sistema es va fer incòmode per una decisió de concedir autonomia regional a tot el país, en lloc de només als catalans, bascos i gallecs que l'havien exigida durant molt de temps. I no ha disminuït l'adhesió dels conservadors espanyols a una tradició centralitzadora, diu José Álvarez Junco, historiador del nacionalisme a la Universitat Complutense de Madrid. "Els agradaria pensar que Espanya és com França i Madrid com París". Com a resultat, Barcelona no té la condició d'una co-capital de facto que es mereix. Rajoy està, per tant, limitat per la pressió de la seva base. "El PP guanya eleccions gràcies al seu nacionalisme [espanyol] i explícit anticatalanisme", diu el Sr. Álvarez. Durant els últims dies, les banderes espanyoles han començat a aparèixer en els balcons de gran part del país

La mayor dificultad es qué discutir. La constitución española de 1978 otorgó amplios poderes de autogobierno a Cataluña. Le dio a España, incluida Cataluña, la democracia, un estado de bienestar y una prosperidad mucho mayor (hasta que estalló una burbuja inmobiliaria en 2008). Pero el sistema se hizo poco manejable por la decisión de otorgar autonomía regional en todo el país, no sólo a los catalanes, vascos y gallegos que lo habían exigido desde hacía tiempo. Y no ha disminuido el apego de los conservadores españoles a una tradición centralizadora, dice José Álvarez Junco, historiador del nacionalismo en la

Universidad Complutense de Madrid. "Les gustaría pensar que España es como Francia y Madrid como París". Como resultado, Barcelona no tiene el estatuto de co-capital de facto que merece. El señor Rajoy está así limitado por la presión de su base. "El PP gana elecciones gracias a su nacionalismo (español) y a su anti-catalanismo explícito", dice Álvarez. En los últimos días, las banderas españolas han comenzado a aparecer en los balcones en gran parte del país.

Mr Rajoy's dogged determination, sangfroid and quiet ruthlessness helped Spain out of its banking crisis and economic slump. But he shows little sign of the flexibility and imagination that resolving the Catalan problem demands. Letting it fester carries a cost. Mr Rajoy's minority government has had to postpone sending the 2018 budget to Congress, because the events in Catalonia mean it has lost, for now, the support of the Basque nationalists. The Catalan conflict could dent economic recovery. This week Spanish shares and bonds have been pummelled.

La determinació persistent de Rajoy, la sang freda i la tranquil·litat sense pietat van ajudar a Espanya a sortir de la crisi bancària i la caiguda econòmica. Però mostra pocs signes de la flexibilitat i la imaginació que exigeix la resolució del problema català. Deixar-ho cicatritzar-se comporta un cost. El govern minoritari del Sr. Rajoy ha hagut d'ajornar l'enviament del pressupost del 2018 al Congrés, perquè els esdeveniments a Catalunya volen dir que ha perdut, per ara, el suport dels nacionalistes bascos. El conflicte català podria afectar la recuperació econòmica. Aquesta setmana han trontollat les accions d'empreses i bons espanyols.

La decidida determinación de Rajoy, sangre fría y silenciosa crueldad, ayudó a España a salir de su crisis bancaria y de su crisis económica. Pero muestra pocos signos de la flexibilidad y la imaginación que la resolución del problema catalán exige. Dejarlo pudrir tiene un coste. El gobierno minoritario de Rajoy ha tenido que posponer el envío del presupuesto 2018 al Congreso, porque los acontecimientos en Cataluña significan que ha perdido, por ahora, el apoyo de los nacionalistas vascos. El conflicto catalán podría afectar la recuperación económica. Esta semana las acciones de empresas y los bonos españoles han sido golpeados.

The Catalan government has quietly constructed the rudiments of an independent state. It has schooled two generations in its (questionable) narrative of oppression. The Catalan police chose not to use force to close polling stations. "Catalonia is already different, it's a new state in Europe," exclaimed Dolors Solà, a representative of the ruling pro-independence coalition at a polling station in Vic, a town north of Barcelona.

El govern català ha construït silenciosament els rudiments d'un estat independent. Ha escolaritzat dues generacions en la seva (qüestionable) narració d'opressió. La policia catalana va optar per no utilitzar la força per tancar els col·legis electorals. "Catalunya ja és diferent, és un nou estat a Europa", va dir Dolors Solà, un representant de la coalició independentista dirigent en un col·legi electoral de Vic, una ciutat al nord de Barcelona.

El gobierno catalán ha construido silenciosamente los rudimentos de un Estado independiente. Ha educado a dos generaciones en su (cuestionable) narrativa de la opresión. La policía catalana decidió no utilizar la fuerza para cerrar las mesas de votación. "Cataluña ya es diferente, es un nuevo estado en Europa", exclamó Dolors Solà, una representante de la coalición pro-independencia gobernante en un colegio electoral en Vic, una ciudad al norte de Barcelona.

Not yet: secessionism has failed to achieve sufficient support in Catalonia to impose itself. A silent, divided and leaderless majority is against it, including some 30% of the population who want a better deal within Spain. Letting matters fester has costs for Catalonia, too. "If there's no negotiation we could go to an Ulsterisation...with two worlds living in the same space," fears Xavier Capelles, a tax lawyer in Vic, recalling the religious bitterness that disfigured Northern Ireland for years.

Encara no: el secessionisme no ha aconseguit un suport suficient a Catalunya per imposar-se. Es contraposa una majoria silenciosa, dividida i sense lideratge incloent el 30% de la població que vol un acord millor a Espanya. Deixar que les coses es cicatritzin també té costos per a Catalunya. "Si no hi ha negociació, podríem anar a una Ulsterisation ... amb dos mons que viuen al mateix espai", tem Xavier Capelles, advocat fiscal de Vic, recordant l'amargor religiosa que va desfigurar Irlanda del Nord durant anys

Aún no: el secesionismo no ha conseguido un apoyo suficiente en Cataluña para imponerse. Una mayoría silenciosa, dividida y sin líderes está en contra, incluyendo a un 30% de la población que quiere un mejor trato dentro de España. Dejar que el problema se pudra también tiene costes para Cataluña. "Si no hay negociación podríamos ir a una Ulsterización ... con dos mundos viviendo en el mismo espacio", teme Xavier Capelles, abogado fiscal de Vic, recordando la amargura religiosa que desfiguró a Irlanda del Norte durante años.

Until now, the independence movement has been impeccably non-violent, albeit constantly provocative. But the situation is volatile. If Mr Puigdemont and Mr Rajoy cannot between them swiftly take constructive steps towards an agreement or, worse, if Mr Rajoy attempts to arrest the Catalan leader, that could easily change.

Fins ara, el moviment independentista ha estat impecablement no violent, tot i que constantment provocatiu. Però la situació és volàtil. Si el senyor Puigdemont i el Sr. Rajoy no poden entre ells prendre mesures constructives cap a un acord o, pitjor encara, si el Sr. Rajoy intenta arrestar al líder català, això podria fàcilment canviar.

Hasta ahora, el movimiento independentista ha sido impecablemente no violento, aunque constantemente provocador. Pero la situación es volátil. Si el Sr. Puigdemont y el Sr. Rajoy no pueden entre ellos tomar rápidamente medidas constructivas hacia un acuerdo o, peor aún, si el Sr. Rajoy intenta arrestar al líder catalán, eso podría cambiar fácilmente.

This article appeared in the Europe section of the print edition under the headline "Outrage in Catalonia"

Aquest article va aparèixer a la secció d'Europa de l'edició impresa sota el títol "Indignació a Catalunya"

Este artículo apareció en la sección de Europa de la edición impresa bajo el título "Indignación en Cataluña"

OTHER ARTICLES

CATALANEXIT Spain and Catalonia

Jan 7th 2017

In their search for independence, Catalans can resemble Brexiteers

But in a region plagued by corruption and unemployment, the nationalists may not win

| BARCELONA

IF YOU look up from the bustle of the winter tourists thronging the streets of Barcelona, you will see some balconies draped with the *estelada*, a blend of the Catalan and Cuban flags that has become the banner of those who want their land to become independent. There are fewer than there once were, but still enough to inspire the Catalan regional government's pledge to hold a binding referendum on independence in 2017. Since the Spanish government refuses to contemplate such a vote, a confrontation seems inevitable.

Indeed, it has already begun. Some 300 Catalan officials face court cases for flouting the law, in acts ranging from a previous unilateral effort in 2014 to organise an independence vote to petty protests, such as flying the *estelada* from town halls. Carles Puigdemont, the president of the Generalitat (the Catalan government), promises to push through "laws of disconnection" this summer, such as one setting up its own tax agency, prior to holding a referendum, probably in September. His pro-independence coalition has a majority in the Catalan parliament. On December 14th Spain's Constitutional Tribunal warned the Generalitat that the referendum would be illegal. Spain could face unprecedented defiance of its democratic constitution.

How has it come to this? Spain's constitution of 1978 gave Catalonia, one of the country's most prosperous regions, **more self-government than almost any other part of Europe**. The Generalitat **controls not just schools and hospitals but police and prisons**. It has made Catalan the **main language of teaching**. Under Jordi Pujol, the skilful moderate nationalist *cacique* (political boss) who headed the Generalitat from 1980 to 2003, Catalonia was content with this settlement, using its votes in the Madrid parliament to extract increments to its powers and revenues.

Two things upset matters. The first was when the Constitutional Tribunal in 2010 watered down a new autonomy statute, which recognised Catalonia's sense of nationhood and granted additional legal powers to the Generalitat. It had been approved by referendum in Catalonia and by the Spanish parliament. The second factor was the economic crisis after the bursting of Spain's property bubble in 2008.

In 2012 demonstrators against austerity began to put the blame on Madrid, rather than Artur Mas, Mr Pujol's heir. Support for independence surged from less than 25% to more than 45%. **"Society moved towards more radical positions," thinks Joan Culla**, a historian. Others see this as at least in part induced by the Generalitat, with its money and powerful communications machine. It allowed the nationalists to keep power, despite budget cuts and revelations that **for decades they had taken rake-offs on public contracts**.

Catalan society remains split. "There aren't the numbers to advance [to independence] but there's enough to make a lot of noise," says Jordi Alberich of the Cercle d'Economia, a business group.

Best of enemies

This stand-off has been politically profitable not just for the Catalan nationalists but also for Mariano Rajoy, Spain's prime minister, and his conservative People's Party. His staunch defence of his country's territorial unity is popular in most places outside Catalonia. For years Mr Rajoy did nothing to respond to **Catalan grievances, some of which are justified**. Catalonia pays more into the central kitty than it gets back, but **its transport systems have been neglected while Madrid has spiffy metro lines and a surfeit of motorways**.

Yet weariness with the deadlock has taken hold, in both Barcelona and Madrid. Last month Mr Rajoy put his deputy, Soraya Sáenz de Santamaría, in charge of the Catalan question. She is putting feelers out to the Generalitat. Mr Puigdemont has published a **list of 46 points to negotiate. It starts with the “binding referendum”**.

It is not hard to divine the contours of a deal. Mr Rajoy could offer concessions on financing and infrastructure. More controversially, he could propose recognising the Catalan language or that Catalonia is a nation within Spain.

The toughest issue is the referendum. This is no moment to contemplate any sort of plebiscite with equanimity. Catalan nationalists claim to be exemplary pro-Europeans. But there are many echoes of Brexit in Catalonia. **Instead of Brussels, it is Madrid the nationalists accuse of stealing Catalans’ money.** They argue that independence would be quick and easy. **“The great growth in support for independence from 2012 was the first manifestation of populism in Spain,” says Javier Cercas,** a writer who lives in Barcelona.

Mr Puigdemont insists that blocking the referendum “would be bad news for democracy”. He is prepared to negotiate its timing. But he adds: “We won’t easily renounce it. I think we’ve earned the right to be heard.” **Some in Barcelona believe the Generalitat’s leaders are searching for a dignified way to back down.** Mr Puigdemont talks also of “constituent” elections to found a new state. But **his party, clouded by corruption, may suffer.** The Catalan variant of Spain’s left-wing Podemos, which already runs Barcelona’s city government and which is forming a new, broader, party, is likely to gain ground. **It wants Catalonia to form part of a “plurinational” Spain, a cleverly vague formula.**

“Is being part of Spain a problem in the daily life of Catalans?” asks Inés Arrimadas of Ciudadanos, an anti-nationalist party that leads the opposition in the Catalan parliament. “For us the problems of Catalonia are unemployment, poverty and corruption.” **The longer the deadlock lasts, the harder Mr Puigdemont may find it to persuade Catalans otherwise.**

Nov 15th 2014 |
From the print edition

Catalonia’s future
Let them vote

The Madrid government should let the Catalans have a vote—and then defeat the separatists at the polls

SECESSION is a nasty business. A century and a half ago, America fought a civil war to prevent it. So it is not surprising that Spain, which has bad memories of its own civil war, should oppose independence for Catalonia. Spain’s refusal to allow a referendum on the issue is, however, matched by Catalonia’s determination to hold one—hence the vote the regional government held on November 9th, in which 80% of those who

participated voted for independence (see article). **The government in Madrid called the vote illegal, and a failure because turnout was only 37%**; the Catalan one said that it demonstrated the case for Catalonia's independence.

Neither is right. The case for holding a referendum is strong, but if there is one, Catalonia should vote to stay part of Spain.

Better together

The Popular Party government under Mariano Rajoy is holding firm to the position that, under the 1978 constitution, no referendum can be held at all. That line owes something to the government's desire to win nationalist votes in next year's Spanish election, but it also springs from genuine fear about what would happen to Spain if Catalonia peeled off.

Catalan nationalists have drawn strength from the Scottish referendum earlier this year, **but Catalonia is not Scotland**. In relation to the rest of Spain, it is twice as big, with around 16% of the country's population. It is also much richer, contributing almost a fifth of GDP and, unlike Scotland, transferring substantial sums to the rest of the country. Moreover, Spain has other restless regions: were Catalonia to go, so might the Basque Country and Galicia. Catalan independence would thus pose a serious risk to Spain's very existence.

Yet there are both principled and pragmatic reasons why the government should permit a vote. On the first, it is right to be cautious about breaking up countries, but when a region is a recognisable cultural, ethnic or linguistic entity, outright refusal to allow a vote is perverse. It would have been wrong to force Slovakia to remain in Czechoslovakia or Kosovo in Serbia, just as it was wrong for Britain to fight Irish independence. It would be just as wrong to make Flanders remain Belgian, Quebec stay Canadian or Scotland continue to be British, if a clear majority of voters preferred independence.

The pragmatic case for a referendum is that, until recently, polls suggested that fewer than half of Catalans wanted independence, but a huge majority believed they should have the right to choose. The evidence is that, by rejecting the second demand, Madrid is helping the separatists. So the government should let the Catalans have a referendum. It should set some conditions, such as a minimum turnout of 80%, and maybe even a second vote, three years later. As Canada did with Quebec in its 2000 Clarity Act, it should insist on a fair process in any vote—a clear

question that gets a clear answer, in other words. It should then devote its energy to persuading the Catalans to stay. As with Scotland, this newspaper would be on that side of the argument.

Catalonia cannot plausibly claim to be a victim of central-government oppression. Catalan business and finance has benefited from being part of Spain, whose economy once again is growing. Excessive Catalan nationalism is more of a danger. It has already damaged the publishing and media industries in Barcelona. And secession would also raise doubts about Catalonia's continuing membership of the European Union (and the euro).

The Spanish government could do plenty to persuade Catalonia to stay—as the British government belatedly did with Scotland. It should restore the powers that were ruled against by the Spanish constitutional court in 2010. It should also promise a constitutional convention that looks again at the distribution of powers agreed on in 1978. Spain is already the most devolved country in Europe. But although spending is often done at regional level, policies are frequently still laid down in Madrid. And powers of taxation could also be re-examined. As the opposition Socialists are hinting, a federal structure modelled on Germany's might suit both Catalonia and Spain.

With an imaginative government at the centre, Catalonia might well vote to stay with Spain. But the issue now is whether Mr Rajoy wants to treat voters as grown-ups who can be trusted to decide sensibly about their own political future. By refusing even to contemplate a referendum for Catalonia on independence, he is failing to do that.

Nov 15th 2014 | LLEIDA | From the print edition

Catalonia's future

Voting in their hearts

The Catalan “vote” on November 9th will do little to resolve the future either of the region or of Spain

MANUEL MOLINS remembers being called a “Catalan dog” after Spain’s civil war in the 1930s. But the 93-year-old had his revenge on November 9th, when he voted for the region’s independence in Lleida, one of Catalonia’s four provincial capitals. “Catalonia is important for Spain, but they treat us badly. If they didn’t, I might think differently,” he said. Mr Molins’ vote brought no consequences. He was one of 1.9m Catalans (out of 6.3m who were eligible) to vote for independence at a mock referendum called by the region’s president, Artur Mas. The turnout of 37% was hailed as a triumph by Mr Mas and a resounding failure by his opponents.

The vote ends the game of legal cat-and-mouse between Madrid and Barcelona in which the constitutional court has twice banned Mr Mas’s attempts to hold an official, if non-binding, vote. The polls show widespread support in Catalonia for a referendum on independence similar to the one that was held in Scotland on September 18th, even among many who are against secession. But Spain’s prime minister, Mariano Rajoy, refuses to allow one.

Mr Mas relied on separatist volunteers to man the polling booths, though opponents still want to know why police did not prevent taxpayers' money and public buildings being used. Mr Mas may be taken to court for disobeying the constitutional court. Madrid is wary of creating a separatist martyr, but Spain's sluggish courts would take years to decide whether to fine him or ban him from public office.

Yet he was the obvious winner on November 9th. He honoured his promise to hold a vote and gained increased power over a separatist movement that he has struggled to control. He cocked a snook at Madrid, warming the hearts of many Catalans who see Mr Rajoy's Popular Party (PP) government as aggressively centralising. It is impossible to know how many voters were taking aim at the PP, which usually wins only 13% of Catalan votes, and how many really wanted independence. Nor does anyone know how abstainers would vote in a real referendum. Opinion polls suggest a vote could go either way.

The immediate future is murky and quarrelsome. Mr Mas is calling for a formal referendum. Mr Rajoy will not give him one. So the Catalan president threatens to call a snap regional election instead, as a form of plebiscitary vote on independence. But that needs agreement with his rivals in the separatist camp and could break up his Convergence and Union (CiU) coalition, which has ruled Catalonia for 27 of the past 34 years.

Doing a deal with his main rival, the separatist Catalan Republican Left (ERC), will be tricky. ERC leads in the opinion polls and is well-placed to wrench power from CiU. Much depends on whether Mr Mas and the ERC's leader, Oriol Junqueras, care more about an independence vote than about their parties. Negotiations are expected to revolve around Mr Mas's preferred option of separatists running on a single list. A plebiscitary election would probably see the junior partner in CiU, the Catalan Democratic Union, split away. Mr Mas's broad-based Catalan Democratic Convergence Party would also have to position itself clearly for independence.

Mr Rajoy's government hopes the November 9th vote has released some steam from the separatist pressure cooker. It is waiting to see if Mr Mas and Mr Junqueras fall out. ERC has withdrawn support from Mr Mas's minority government, so it will be hard to pass a budget for next year. In the rosier of scenarios for Madrid, Mr Mas would forget about an early election and govern with the support of Catalonia's moderate socialists, who propose a federalist reform of Spain's constitution, for another year or two.

A darker scenario sees Mr Mas calling an election and losing resoundingly to ERC. Mr Junqueras threatens a unilateral declaration of independence. The consequences, for Catalonia and for Spain, are unforeseeable but potentially highly damaging. "Even an orderly break-up of the country would pose risks to the national economy; much more so a disorderly break-up," says Fitch, a ratings agency.

A plebiscitary election would force Catalan voters to think hard about the pros and cons of rupture. Chief among the risks is that, with Madrid against, Catalonia might be forced out of the European Union. Dolors López, the PP boss in Lleida, points out that around 30% of local farmers'

income comes from Brussels handouts. Benefits from independence would include more tax revenues generated in wealthy Catalonia being spent there.

Many would like Mr Mas and Mr Rajoy to sit down and talk. The two leaders claim to be ready. But meaningful dialogue requires them to show more flexibility. With a general election expected at the end of 2015, both men could be out of office by next Christmas. Real dialogue may have to wait until after that.

From the print edition: Europe